Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

16. srpnja 2015.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u građanskim i trgovačkim stvarima – Nadležnost u području obveza uzdržavanja – Uredba (EZ) br. 4/2009 – Članak 3. točke (c) i (d) – Zahtjev u pogledu obveze uzdržavanja maloljetne djece koji je istodobno s postupkom za rastavu braka roditelja podnesen u državi članici različitoj od one u kojoj djeca imaju uobičajeno boravište“

U predmetu C-184/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Corte suprema di cassazione (Italija), odlukom od 25. veljače 2014., koju je Sud zaprimio 14. travnja 2014., u postupku

**A**

protiv

**B,**

SUD (treće vijeće),

u sastavu: M. Ilešič, predsjednik vijeća, A. Ó Caoimh, C. Toader (izvjestiteljica), E. Jarašiūnas i C. G. Fernlund, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za gospodina A, C. Rimini, *avvocato*,

— za gospođu B, S. Callegaro, *avvocato*,

— za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju G. Palatiella, *avvocato dello Stato*,

— za grčku vladu, M. Germani i I. Kotsoni, u svojstvu agenata,

— za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,

— za Europsku komisiju, F. Moro i M. Wilderspin, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: talijanski

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 16. travnja 2015.,

donosi sljedeću

**Presudu**

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 3. točaka (c) i (d) Uredbe Vijeća (EZ) br. 4/2009 od 18. prosinca 2008. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršenju sudskih odluka te suradnji u stvarima koje se odnose na obvezu uzdržavanja (SL 2009., L 7, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 5., str. 138.).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora koji se vodi između gospodina A i njegove supruge gospođe B u pogledu zahtjeva za obvezu uzdržavanja njihove dvoje maloljetne djece koji je tijekom postupka za rastavu braka roditelja podnesen u državi članici različitoj od one u kojoj djeca imaju uobičajeno boravište.

## Pravo Unije

*Konvencija o međunarodnoj naplati tražbina za uzdržavanje djece i drugim oblicima obiteljskog uzdržavanja*

3 U preambuli Konvencije o međunarodnoj naplati tražbina za uzdržavanje djece i drugim oblicima obiteljskog uzdržavanja, sklopljene u Haagu 23. studenoga 2007. (u daljnjem tekstu: Haška konvencija iz 2007.), koja je odobrena, u ime Europske unije, Odlukom Vijeća 2011/432/EU od 9. lipnja 2011. (SL L 192, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 13., str. 199.) podsjeća se na to da u svakom djelovanju koje se odnosi na djecu primarni cilj mora biti zaštita interesa djeteta.

4 U članku 20. stavku 1. točki (f) te konvencije predviđeno je:

„Odluka donesena u jednoj državi stranci Konvencije (‚država podrijetla') priznat će se i izvršiti u drugim državama strankama Konvencije ako je:

[...]

f) odluku donijelo tijelo nadležno za pitanje koje se odnosi na status osobe ili na roditeljsku odgovornost, osim ako se nadležnost temelji isključivo na državljanstvu neke od stranaka.“ [neslužbeni prijevod]

*Konvencija od 27. rujna 1968. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima*

5 Članak 5. točka 2. Konvencije od 27. rujna 1968. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 1972., L 299, str. 32.), kako je izmijenjena Konvencijom od 9. listopada 1978. o pristupanju Kraljevine Danske, Irske i Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske (SL L 304, str. 1.; u daljnjem tekstu: Briselska konvencija), glasi kako slijedi:

„Tuženik s prebivalištem na području jedne države stranke Konvencije može biti tužen u drugoj državi stranci Konvencije:

[…]

(2) u stvarima koji se odnose na obvezu uzdržavanja, pred sudovima u mjestu u kojemu osoba s pravom na uzdržavanje ima prebivalište ili uobičajeno boravište ili, ako je riječ o postupku povezanom s postupkom koji se odnosi na status osobe, pred sudom koji je, prema pravu tog suda, nadležan za takve postupke, osim ako se nadležnost temelji isključivo na državljanstvu neke od stranaka;

[...]“ [neslužbeni prijevod]

*Uredba (EZ) br. 44/2001*

6 Članak 5. stavak 2. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.) nalazi se u odjeljku 2. te uredbe, koji nosi naslov „Posebna nadležnost“. U tom je članku propisano:

„Osoba s domicilom [prebivalištem] u državi članici može u drugoj državi članici biti tužena:

[...]

(2) u stvarima koji se odnose na obvezu uzdržavanja, pred sudovima u mjestu u kojemu osoba s pravom na uzdržavanje ima domicil [prebivalište] ili uobičajeno boravište ili, ako je riječ o postupku povezanom s postupkom koji se odnosi na status osobe, pred sudom koji je, prema pravu tog suda, nadležan za takve postupke, osim ako se nadležnost temelji isključivo na državljanstvu neke od stranaka;

[...]“

*Uredba (EZ) br. 2201/2003*

7 U uvodnim izjavama 5. i 12. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2201/2003 od 27. studenoga 2003. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću, kojom se stavlja izvan snage Uredba (EZ) br. 1347/2000 (SL L 338, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 133.), određeno je sljedeće:

„(5) S ciljem osiguravanja jednakosti svakog djeteta, ova se Uredba odnosi na sve odluke o roditeljskoj odgovornosti, uključujući mjere za zaštitu djeteta, neovisno o bilo kakvoj vezi s bračnim predmetom.

[...]

(12) Nadležnost u predmetima povezanim s roditeljskom odgovornošću, utvrđena ovom Uredbom, temelji se u svjetlu zaštite interesa djeteta, posebno na kriteriju blizine. To znači da bi u prvome redu trebala biti nadležna država članica u kojoj dijete ima uobičajeno boravište, osim u određenim slučajevima mijenjanja djetetova boravišta ili u skladu sa sporazumom između nositelja roditeljske odgovornosti.“

8 U članku 1. te uredbe, naslovljenom „Područje primjene“, propisano je:

„1. Ova se Uredba primjenjuje, bez obzira na prirodu suda, u građanskim stvarima koje se odnose na:

(a) razvod, zakonsku rastavu ili poništaj braka;

(b) dodjelu, izvršavanje, prijenos, ograničenje ili oduzimanje roditeljske odgovornosti.

[...]

3. Ova se Uredba ne primjenjuje na:

[...]

(e) obveze uzdržavanja;

[...]“.

9 U članku 2. točki 7. spomenute uredbe izraz roditeljska odgovornost definiran je kao „prava i obveze koje se odnose na dijete ili njegovu imovinu, koja su sudskom odlukom dodijeljena fizičkoj ili pravnoj osobi, primjenom prava ili sporazumom s pravnim učinkom“, što uključuje „i prava roditeljske skrbi i odgoja djeteta te prava na kontakt s djetetom“.

10 U članku 8. stavku 1. te uredbe predviđeno je:

„Sudovi države članice nadležni su u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću prema djetetu koje ima uobičajeno boravište u državi članici u trenutku pokretanja postupka.“

*Uredba br. 4/2009*

11 U skladu s uvodnim izjavama 1. i 3. Uredbe br. 4/2009, ta uredba, baš kao i uredbe br. 44/2001 i 2201/2003, ima za cilj donošenje mjera u području pravosudne suradnje u građanskim stvarima s prekograničnim posljedicama kojima je svrha, među ostalim, potaknuti usklađenost pravila o sukobu zakona i sukobu nadležnosti koja se primjenjuju u državama članicama.

12 U uvodnoj izjavi 8. Uredbe br. 4/2009 podsjeća se na to da u okviru primjene navedene uredbe valja, među ostalim, uzeti u obzir Hašku konvenciju iz 2007.

13 Uvodna izjava 15. te uredbe glasi:

„Kako bi se zaštitili interesi uzdržavanih osoba i promicala odgovarajuća sudska zaštita u Europskoj uniji, trebalo bi prilagoditi propise o nadležnosti koji proizlaze iz Uredbe […] br. 44/2001. […]“

14 U članku 3. spomenute uredbe, koji se nalazi u poglavlju II., koje je naslovljeno „Sudska nadležnost“, propisano je:

„U stvarima koje se odnose na obveze uzdržavanja u državama članicama sudsku nadležnost ima:

(a) sud mjesta u kojem tuženik ima uobičajeno boravište; ili

(b) sud mjesta u kojem uzdržavana osoba ima uobičajeno boravište; ili

(c) sud koji je u skladu sa svojim pravom nadležan za postupke o statusu osobe čiji je predmet o uzdržavanju povezan s tim postupkom, osim ako nadležnost nije utemeljena isključivo na državljanstvu jedne od strana ili

(d) sud koji je u skladu sa svojim pravom nadležan za postupke o roditeljskoj odgovornosti, osim ako nadležnost nije utemeljena isključivo na državljanstvu jedne od strana.“

**Glavni postupak i prethodno pitanje**

15 Gospodin A i njegova supruga gospođa B kao i njihovo troje maloljetne djece talijanski su državljani trajno nastanjeni u Londonu (Ujedinjena Kraljevina). Djeca su rođena u tom gradu 4. ožujka 2004. i 5. kolovoza 2008.

16 Tužbom koju je 28. veljače 2001. podnio protiv gospođe B gospodin A zatražio je od Tribunale di Milano (sud u Milanu, Italija) da proglasi rastavu njihova braka, krivnjom potonje, te da među supružnicima podijeli skrb o dvoje maloljetne djece, utvrđujući pritom mjesto boravišta na adresi njihove majke. Gospodin A također je predložio da na ime troškova obrazovanja i skrbi o djeci potonjima uplaćuje mjesečni iznos uzdržavanja u visini od 4000 eura.

17 Gospođa B uzvratila je protutužbom također zahtijevajući da se brak rastavi, ali zbog isključive krivnje njezina supruga, te da joj se dodijeli mjesečni iznos uzdržavanja u visini od 18.700 eura, pri čemu je osporila nadležnost talijanskog suda u pitanjima prava na skrb, utvrđivanja mjesta boravišta djece, održavanja odnosa i kontakata s djecom te sudjelovanja u njihovu uzdržavanju, smatrajući da je na temelju Uredbe br. 2201/2003 za odlučivanje o tim pitanjima nadležan britanski sud, s obzirom na to da su supružnici uvijek živjeli u Londonu, gdje su njihova maloljetna djeca rođena i gdje borave.

18 Rješenjem od 16. studenoga 2012. Tribunale di Milano proglasio se nadležnim za odlučivanje o zahtjevu za rastavu braka na temelju članka 3. Uredbe br. 2201/2003.

19 Suprotno tomu, navedeni je sud iz članka 8. stavka 1. Uredbe br. 2201/2003 izveo zaključak o isključivoj nadležnosti britanskih sudova za odlučivanje o pitanjima u vezi s „roditeljskom odgovornošću“ u smislu članka 2. točke 7. te uredbe, s obzirom na to da djeca uobičajeno borave u Londonu.

20 K tome, gospodin A od High Court of Justice (England & Wales), Family Divison (Visoki sud (Engleska i Wales), obiteljski odjel (Ujedinjena Kraljevina)) u Londonu zatražio je da utvrdi načine izvršavanja roditeljske odgovornosti.

21 Što se tiče zahtjeva za uzdržavanje, s jedne strane, gospođe B i, s druge strane, maloljetne djece, Tribunale di Milano ponovno je odlučio razlikovati dvije situacije. Tako se ocijenio nadležnim za odlučivanje o zahtjevu za uzdržavanje gospođe B, s obzirom na akcesornost tog zahtjeva u odnosu na postupak o statusu osobe ili čak i u odnosu na postupak za rastavu braka, u smislu članka 3. točke (c) Uredbe br. 4/2009. Suprotno tomu, oslanjajući se na članak 3. točku (d) te uredbe, Tribunale di Milano proglasio se nenadležnim za odlučivanje o zahtjevu za uzdržavanje maloljetne djece jer je on akcesoran u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti. Tribunale di Milano, prema tome, smatra da su o tom zahtjevu nadležni odlučivati britanski sudovi.

22 Gospodin A protiv te odluke Tribunale di Milano podnio je žalbu Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud), istaknuvši pritom samo jedan žalbeni razlog, utemeljen na povredi članka 3. točke (c) Uredbe br. 4/2009, smatrajući da su talijanski sudovi nadležni i za odlučivanje o pitanjima koja se tiču obveza uzdržavanja djece.

23 Prema mišljenju gospodina A, tumačenje članka 3. točke (d) Uredbe br. 4/2009 koje je prihvatio Tribunale di Milano i na kojem se temeljila odluka potonjeg da se proglasi nenadležnim za odlučivanje o zahtjevu u pogledu obveza uzdržavanja djece pogrešan je, s obzirom na to da se takav zaključak o nadležnosti ne može izvesti iz teksta spomenute odredbe.

24 Sud koji je uputio zahtjev smatra da mu je za odlučivanje o žalbi potrebno saznanje o tome u kakvom su odnosu odredbe članka 8. Uredbe br. 2201/2003 i članka 3. Uredbe br. 4/2009, osobito s obzirom na uvjete navedene u članku 3. točkama (c) i (d) potonje uredbe.

25 U tim je okolnostima Corte suprema di cassazione odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Može li, na temelju kriterija prevencije, o zahtjevu za uzdržavanje djece koji je istaknut u okviru postupka za rastavu braka, s obzirom na to da je on akcesorne naravi u odnosu na taj postupak, odlučivati bilo sud koji vodi postupak za rastavu braka bilo sud pred kojim se vodi postupak o roditeljskoj odgovornosti, ili je nužno da o tom pitanju odlučuje potonji sud, odnosno jesu li kriteriji koji su odvojeno navedeni u točkama (c) i (d) članka 3. Direktive br. 4/2009 alternativni, u smislu da jedan nužno isključuje drugi?“

## O prethodnom pitanju

26 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 3. točke (c) i (d) Uredbe br. 4/2009 tumačiti na način da – u situaciji u kojoj je pred sudom jedne države članice pokrenut postupak za rastavu braka ili za okončanje bračne veze roditelja maloljetnog djeteta, dok se pred sudom druge države članice vodi postupak o roditeljskoj odgovornosti u odnosu na to dijete – o zahtjevu koji se odnosi na obvezu njegova uzdržavanja može odlučivati bilo sud koji je nadležan za odlučivanje u postupku za rastavu braka ili za okončanje bračne veze, kao o zahtjevu koji je akcesoran u odnosu na postupak o statusu osobe u smislu članka 3. točke (c) te uredbe, bilo sud nadležan za odlučivanje u postupku o roditeljskoj odgovornosti, kao o zahtjevu koji je akcesoran u odnosu na taj postupak u smislu članka 3. točke (d) navedene uredbe, ili pak o takvom zahtjevu nužno mora odlučivati posljednje navedeni sud.

27 Drugim riječima, sud koji je uputio zahtjev nastoji utvrditi isključuju li se međusobno kriteriji za dodjeljivanje nadležnosti navedeni u članku 3. točkama (c) i (d) Uredbe br. 4/2009, s obzirom na to da je ondje upotrijebljen veznik „ili“, ili taj veznik znači da se zahtjev u pogledu obveze uzdržavanja maloljetne djece može podnijeti bilo sudu nadležnom za odlučivanje u postupku za razvod braka bilo sudu nadležnom za odlučivanje u postupku o roditeljskoj odgovornosti.

28 U tom pogledu, valja primijetiti da se takvo pitanje, međutim, postavlja samo ako se zahtjev u pogledu obveze uzdržavanja maloljetnog djeteta ocijeni istodobno akcesornim i u odnosu na „postupak o statusu osobe“ i u odnosu na „postupak o roditeljskoj odgovornosti“ u smislu navedenih odredbi, a ne samo u odnosu na jedan od njih.

29 Prema tome, valja utvrditi doseg pojma „povezani postupak“ iz članka 3. točaka (c) i (d) Uredbe br. 4/2009.

30 U tom pogledu valja istaknuti da – iako te odredbe izričito dopuštaju nacionalnom sudu da se proglasi nadležnim za odlučivanje o zahtjevu koji se odnosi na obvezu uzdržavanja u prekograničnom kontekstu kada mu njegovo pravo priznaje nadležnost za odlučivanje u postupcima o statusu osobe ili o roditeljskoj odgovornosti – doseg pojma „povezanog postupka“ naveden u tim odredbama ne može se prepustiti ocjeni sudova država članica ovisno o njihovu nacionalnom pravu.

31 Naime, budući da članak 3. točke (c) i (d) Uredbe br. 4/2009 ne upućuje na pravo država članica kako bi se utvrdio smisao i doseg navedenog pojma, iz zahtjeva za ujednačenu primjenu prava Unije proizlazi da taj pojam u cijeloj Europskoj uniji treba tumačiti samostalno i ujednačeno (vidjeti u tom smislu presudu Kásler i Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, t. 37.).

32 Do takvog tumačenja treba doći uzimajući u obzir tekst i kontekst odredbe o kojoj je riječ te cilj kojemu teži predmetni propis (vidjeti u tom smislu presudu A, C-523/07, EU:C:2009:225, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

33 Oslanjajući se na doslovno tumačenje odredbe članka 3. točaka (c) i (d) Uredbe br. 4/2009, valja zaključiti da se njome postupci o statusu osobe razlikuju od postupaka o roditeljskoj odgovornosti.

34 Iako su ondje predviđeni kriteriji za dodjeljivanje nadležnosti koji su alternativni, s obzirom na to da su odvojeni veznikom „ili“, njihov tekst ne omogućuje da se bez dvojbe utvrdi podrazumijeva li alternativnost spomenutih kriterija to da su zahtjevi u pogledu obveza uzdržavanja djeteta akcesorni samo u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti, ili se oni mogu smatrati akcesornima i u odnosu na postupak o statusu osobe.

35 Što se tiče konteksta u koji je smještena spomenuta odredba, valja utvrditi da je razlikovanje koje proizlazi iz njezina teksta odraz onog sadržanog u odredbama Uredbe br. 2201/2003.

36 Potonjom se uredbom – u čijoj je uvodnoj izjavi 5. propisano da se, s ciljem osiguravanja jednakosti svakog djeteta, odnosi na sve odluke o roditeljskoj odgovornosti, uključujući mjere za zaštitu djeteta, neovisno o bilo kakvoj vezi s bračnim predmetom – provodi izričito razlikovanje između, s jedne strane, brakorazvodnih parnica i parnica za rastavu te za poništaj braka i, s druge strane, parnica u pogledu dodjele, izvršavanja, prijenosa, ograničenja ili oduzimanja roditeljske odgovornosti.

37 Naime, sudska nadležnost za razvod, rastavu i poništaj braka, u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 2201/2003, dodjeljuje se na temelju kriterija koji u obzir uzimaju ponajprije trenutačno ili prethodno boravište obaju bračnih drugova ili jednoga od njih, dok su u području roditeljske odgovornosti pravila o nadležnosti, sukladno uvodnoj izjavi 12. navedene uredbe, osmišljena u svjetlu zaštite interesa djeteta, a osobito kriterija blizine.

38 Odredba članka 3. točaka (c) i (d) Uredbe br. 4/2009, kada je riječ o kriterijima za dodjeljivanje nadležnosti koji su u njoj navedeni, razlikuje sudske postupke prema tome tiču li se prava i obveza između bračnih drugova ili prava i obveza koje roditelji imaju u odnosu na jedno dijete ili više njih.

39 Zahtjev koji se odnosi na obveze uzdržavanja maloljetne djece pripada drugoj vrsti postupaka jer se tiče utvrđivanja obveza jednog ili drugog roditelja da uzdržava svoju djecu kako bi se osiguralo pokriće troškova njihove skrbi i školovanja.

40 Zahtjev koji se odnosi na obveze uzdržavanja maloljetne djece tako je po svojoj naravi neraskidivo povezan s postupkom o roditeljskoj odgovornosti.

41 Kada je riječ o ciljevima Uredbe br. 4/2009, valja podsjetiti da, sukladno uvodnoj izjavi 15., ona teži zaštiti interesa uzdržavanih osoba i promicanju odgovarajuće sudske zaštite u Uniji.

42 Što se tiče cilja koji se sastoji u promicanju odgovarajuće sudske zaštite, treba primijetiti da zahtjev koji se odnosi na obveze uzdržavanja maloljetnog djeteta nije nužno povezan s postupcima za razvod ili rastavu braka. K tome, u takvom se postupku nužno ne utvrđuju obveze uzdržavanja maloljetnog djeteta.

43 Suprotno tomu, sud nadležan za odlučivanje u postupcima o roditeljskoj odgovornosti, kako je definirana u članku 2. točki 7. Uredbe br. 2201/2003, u najboljem je položaju da ocijeni *in concreto* posljedice zahtjeva koji se odnosi na obvezu uzdržavanja djeteta, utvrdi iznos navedene obveze potreban za sudjelovanje u pokriću troškova njegova uzdržavanja i obrazovanja, ovisno o tome je li skrb o djetetu odredio kao zajedničku ili kao isključivu te uzimajući u obzir utvrđeno pravo na održavanje kontakata s djetetom, trajanje tog prava i druge elemente činjenične naravi koji su pred njega izneseni, a tiču se izvršavanja roditeljske odgovornosti.

44 Na taj se način također štiti interes uzdržavanih osoba jer, s jedne strane, maloljetno dijete može bez teškoća ishoditi odluku o svojem zahtjevu za uzdržavanje kod suda najbolje upoznatog s elementima koji su ključni za ocjenu tog zahtjeva.

45 S druge strane, sud nadležan za odlučivanje o zahtjevu u pogledu takve obveze uzdržavanja određuje se u skladu s pravilima o nadležnosti prava Unije koja su sadržana u Uredbi br. 2201/2003 s ciljem da se utvrdi sud pred kojim se može valjano pokrenuti postupak o roditeljskoj odgovornosti, a koja su osmišljena, kako je to navedeno u točki 37. ove presude, u svjetlu zaštite interesa djeteta.

46 Prema tome, valja istaknuti da je prilikom tumačenja pravila o nadležnosti predviđenih u članku 3. točkama (c) i (d) Uredbe br. 4/2009 nužno uzeti u obzir zaštitu interesa djeteta. To više što se Uredba br. 4/2009 mora primjenjivati u skladu s člankom 24. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, prema kojem u svakom djelovanju koje se odnosi na djecu, bez obzira na to provode li ga tijela javne vlasti ili privatne institucije, primarni cilj mora biti zaštita interesa djeteta.

47 Prema tome, iz teksta i ciljeva članka 3. točaka (c) i (d) Uredbe br. 4/2009 te iz konteksta u koji je smještena ta odredba proizlazi da – u slučaju u kojem su postupak za rastavu braka odnosno okončanje bračne veze roditelja maloljetne djece i postupak o roditeljskoj odgovornosti u pogledu te djece pokrenuti pred dvama različitim sudovima – zahtjev u pogledu obveze uzdržavanja te djece ne može se smatrati istodobno akcesornim i u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti u smislu članka 3. točke (d) navedene uredbe i u odnosu na postupak o statusu osobe u smislu članka 3. točke (c) te uredbe. Taj se zahtjev može smatrati akcesornim samo u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti.

48 Slijedom navedenoga, na upućeno pitanje valja odgovoriti tako da članak 3. točke (c) i (d) Uredbe br. 4/2009 treba tumačiti na način da je – u situaciji u kojoj je pred sudom jedne države članice pokrenut postupak za rastavu braka ili za okončanje bračne veze roditelja maloljetnog djeteta, dok se pred sudom druge države članice vodi postupak o roditeljskoj odgovornosti u odnosu na to dijete – zahtjev u pogledu obveze uzdržavanja tog djeteta akcesoran isključivo u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti u smislu članka 3. točke (d) te uredbe.

## Troškovi

49 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) odlučuje:

**Članak 3. točke (c) i (d) Uredbe Vijeća (EZ) br. 4/2009 od 18. prosinca 2008. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršenju sudskih odluka te suradnji u stvarima koje se odnose na obvezu uzdržavanja treba tumačiti na način da je – u situaciji u kojoj je pred sudom jedne države članice pokrenut postupak za rastavu braka ili za okončanje bračne veze roditelja maloljetnog djeteta, dok se pred sudom druge države članice vodi postupak o roditeljskoj odgovornosti u odnosu na to dijete – zahtjev u pogledu obveze uzdržavanja tog djeteta akcesoran isključivo u odnosu na postupak o roditeljskoj odgovornosti u smislu članka 3. točke (d) te uredbe.**

Potpisi